

190. καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέεινε καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλάποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας· ὀλίγας δὲ κατέλιπε, τὰς περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα καὶ τὸν ὀμφαλόν, μνημεῖον εἶναι τοῦ παλαιοῦ πάθους. ἐπειδὴ οὖν ἡ φύσις δίχα ἐτμήθη, ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ τὸ αὐτοῦ συνῆει, καὶ περιβάλλοντες τὰς χεῖρας καὶ συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις, ἐπιθυμοῦντες συμφῦναι, ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς (b) ἄλλης ἀργίας διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. καὶ ὅποτε τι ἀποθάνοι τῶν ἡμίσεων, τὸ δὲ λειφθεῖν, τὸ λειφθὲν ἄλλο ἐζήτει καὶ συνεπλέκετο, εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι ἡμίσει—ὁ δὴ νῦν γυναῖκα καλοῦμεν—εἴτε ἀνδρός· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. ἐλέησας δὲ ὁ Ζεὺς ἄλλην μηχανὴν πορίζεται, καὶ μετατίθησιν αὐτῶν τὰ αἰδοῖα εἰς τὸ πρόσθεν—τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων (c) καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους ἀλλ' εἰς γῆν, ὥσπερ οἱ τέττιγες—μετέθηκέ τε οὖν οὕτω αὐτῶν εἰς τὸ πρόσθεν καὶ διὰ τούτων τὴν γένεσιν ἐν ἀλλήλοις ἐποίησεν, διὰ τοῦ ἄρρενος ἐν τῷ θήλει, τῶνδε ἕνεκα, ἵνα ἐν τῇ συμπλοκῇ ἅμα μὲν εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι, γεννῶεν καὶ γίγνοιτο τὸ γένος, ἅμα δ' εἰ καὶ ἄρρην ἄρρени, πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο τῆς συνουσίας καὶ διαπαύοιντο καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο καὶ τοῦ ἄλλου βίου ἐπιμελοῖντο.

Και τις υπόλοιπες ρυτίδες και ατέλειες τακτοποιούσε απολειαίνοντάς τες και τα στήθη διάρθρωσε με τη βοήθεια κάποιου οργάνου, σαν αυτό που χρησιμοποιούν οι τσαγκάρηδες γύρω από το καλάποδι στην προσπάθεια τους να λειάνουν το κατεργασμένο δέρμα και να απαλείψουν τις ζαρωματιές του πετσιού. Ἄφηνε ὅμως κάποιες δίπλες γύρω ἀπ' την κοιλιά και τον ὀμφαλό, ὥστε να αποτελεί μνημεῖο του προπατορικοῦ πάθους.

Αφού λοιπόν η φύση κόπηκε στα δυο, το καθένα αρπαζόταν με πόθο ἀπὸ το υπόλοιπο μισό και ἀγκάλιαζε το ἓνα το ἄλλο περιπλέκοντας τα χέρια γύρω του, διαποτισμένα ἀπὸ σφοδρὴ ἐπιθυμία συνύπαρξης, και πέθαιναν ἀπὸ την πείνα και τη γενικὴ ἀπραξία, καθὼς δεν ἠθελαν να κάνουν τίποτα χωριστά. Κάθε φορά που πέθαινε το μισό ἀπὸ τα δυο, το ἄλλο μισό ἀναζητοῦσε ἄλλο και συμπλέκονταν, εἴτε συναντοῦσε ολόκληρη γυναῖκα, εἴτε ἀντρα και, κατὰ συνέπεια, ἀφανίζονταν. Ὁ Δίας τους σπλαχνίστηκε και σκέφτηκε ἓναν ἄλλο τρόπο. Μεταθέτει λοιπόν στο μπροστινὸ μέρος τα γεννητικὸ τους ὄργανα. – παλιότερα κι αὐτὸ τα εἶχαν προς τα ἔξω και δεν γεννούσαν με ἀλληλογονιμοποίηση, ἀλλὰ στη γη, ὅπως τα τζίτζικια .

Τα μετάθεσε, λοιπόν, στο μπροστινὸ μέρος και μετέβαλε και τον τρόπο γέννησης, εἰσάγοντας το στοιχεῖο της ἀλληλεπίδρασης, δια της εἰσόδου του ἀρσενικοῦ στο θηλυκό, ἀποσκοπώντας στα ἐξῆς: και να γίνεται ἀναπαραγωγὴ με ἀμεση συνέπεια τη δημιουργία της γενιάς, σε περίπτωση που η σαρκικὴ ἀνάμειξη συντελεστεῖ μεταξύ ἀρσενικοῦ και θηλυκοῦ, και για να ὑπάρχει κορεσμός στην ἐπαφή με ἀμεση συνέπεια το σταμάτημα και τη στρόφῃ προς τα υπόλοιπα ἔργα και στη φροντίδα για ἄλλες δραστηριότητες της ζωῆς, σε περίπτωση που η συνουσία συντελεστεῖ μεταξύ δυο ἀρσενικῶν.

ἔστι δὴ οὖν ἐκ τούτου (d) ὁ ἔρωσ ἐμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεὺς καὶ ἐπιχειρῶν ποιῆσαι ἐν ἐκ δυοῖν καὶ ἰάσασθαι τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὡσπερ αἰ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ ἕκαστος σύμβολον. ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμημὰ εἰσιν, ὁ δὴ τότε ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο, φιλογύναικές τε εἰσι καὶ οἱ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασιν, καὶ (e) ὅσαι αὖ γυναικες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτραι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγονται. ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμημὰ εἰσιν, οὐ πάνυ αὐταὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναικας τετραμμένοι εἰσὶ, καὶ αἰ ἐταιρίστραι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγονται. ὅσοι δὲ ἄρρενος τμημὰ εἰσι, τὰ ἄρρενα διώκουσι, καὶ τέως μὲν ἂν παῖδες ᾧσιν, ἅτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος, φιλοῦσι τοὺς ἀνδρας καὶ χαίρουσι συγκατακείμενοι καὶ συμπεπλεγμένοι τοῖς ἀνδράσι, καὶ εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν παιδῶν καὶ μειρακίων, ἅτε ἀνδρειότατοι ὄντες φύσει.

Από τέτοιο βάθος χρόνου ο ἔρωτας ανάμεσα στους ανθρώπους είναι ἐμφυτος και συνδέει την αρχαία φύση με τη δημιουργία ενός από δυο και την προσπάθεια θεραπείας της ανθρώπινης φύσης.

Ο καθέννας μας λοιπόν είναι τεκμήριο του ἀνθρώπου που δημιουργήθηκε με τμήση του ενός σε δυο, αφού εἴμαστε τεμαχισμένοι, ὅπως οι γλώσσες (ψάρια). Ο καθέννας μας επιζητεῖ το ταίρι του για να συμβληθεῖ με αὐτό.

Ανακεφαλαιώνοντας, ὅσοι ἀπὸ τους ἀνδρες προέρχονται ἀπὸ το ἀνάμεικτο εἶδος, που τότε ονομάζονταν ἀντρόγυνο, νιώθουν μεγάλη ἔλξη πρὸς τις γυναίκες και ἀνάμεσα τους συγκαταλέγονται οι πιο πολλοὶ μοιχοί· ὅσες πάλι γυναίκες ἔχουν τὴν ἴδια καταγωγή, νιώθουν τρομερὴ ἔλξη για τους ἀντρες και ἀνάμεσα τους συγκαταλέγονται οι πιο πολλές μοιχαλίδες· Ὅσες γυναίκες τώρα προέρχονται ἀπ' τὴν ἀρχέγονη γυναίκα, δεν ενδιαφέρονται τόσο για τους ἀντρες, ἀλλὰ ἔχουν στραμμένη τὴν προσοχή πρὸς το γυναικεῖο φύλο και οι λεσβίες υπάγονται σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ὅσοι πάλι προέρχονται ἀπὸ τον ἀρχέγονο ἀντρα, ἐπιδιώκουν το ἀρσενικό και σε πρώτη φάση, ὅταν βρίσκονται σε νεαρὴ ηλικία, ἐπειδὴ εἶναι τεμάχια του ἀρσενικοῦ, ἀγαποῦν τους ἀντρες και χαίρονται να ξαπλώνουν μαζί τους και να ἔρχονται σε σαρκική ἐπαφή μαζί τους, και αποτελοῦν τὴν ἀφρόκρεμα των ἐφήβων και των παιδιῶν, μια και ἀπὸ τὴ φύση τους εἶναι ἀνδρειότατοι.